

Thiên Thần Gãy Cánh
Thiên Thần Gãy Cánh
Thiên Thần Gãy Cánh
Thiên Thần Gãy Cánh
Thiên Thần Gãy Cánh

Từ lâu lắm rồi, tôi vẫn định bụng sẽ viết một bài về các em học trò cũ của tôi. Cũng như, có hồi tôi tâm niệm sẽ viết về mẹ tôi, nhưng khi tôi đặt tay viết bài về mẹ, thì lại là bài Những Ngày Cuối Cùng Của Mẹ. Tôi rất ân hận về chuyện này, nên hôm nay, cố vượt thắng cái tính lẩn tránh cố hữu, tôi viết bài này, vì tôi không muốn khi tôi nằm ngay đơ trong quan tài, nhìn thấy học trò đi qua vĩnh biệt, mới hối tiếc là đã không làm chuyện này từ khi còn hơi thở.

Tôi dậy học trong Trưng Vương, vốn vẹn có ba năm, trong khi học đại học. Tôi làm cô giáo Trưng Vương với một tâm tình ăn nhờ ở đậu, vì trong thâm tâm tôi không thích nghề nhà giáo. Tôi chỉ tá túc tại Trưng Vương để chờ khi đã đủ lông, đủ cánh, tôi sẽ cất mình bay cao. Bây giờ nghĩ lại, tôi ăn ở với Trưng vương có mùi tẻ bạc, thế mà không hiểu tại sao Trưng vương lại đãi ngộ tôi đến thế. Nhiều khi nghĩ lại, tôi thấy tôi chẳng xứng đáng với tấm thịnh tình này.

Tôi có cái may mắn là học trò tôi di tản được nhiều và thành công tại nơi định cư. Tôi không muốn kể đến những thành tích học trò tôi đã đạt được tại hải ngoại. Tôi không muốn khoe khoang, em này là bác sĩ, em kia là dược sĩ, em nọ mới tậu căn nhà nửa triệu, em ni vừa đi du lịch vòng quanh thế giới với chồng con. Những thành công vật chất của các em, đối với tôi không quan trọng. Tôi chỉ muốn kể đến sự thành công của các em trong đời sống gia đình, là những người nội trợ vẫn giữ được nền nếp Việt Nam, là người vợ



hiền, là người mẹ đảm đang, dậy dỗ các con nên người hữu ích. Tôi hãnh diện về những điều này hơn là những chiếc xe lộng lẫy đắt tiền các em lái, những ngôi nhà nguy nga các em ở.

Nguyễn Thị Hồng Diệp

Thật là khó cho tôi có thể kể tên từng người, vì tôi sợ, với bộ óc nửa lú, nửa khôn của tôi, tôi kể sót tên một em nào đấy, chắc chắn tôi chỉ còn có cách duy nhất là lại từ bỏ xứ này mà đi, vì cái em bị bỏ quên sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi. Tôi không hãnh diện vì các học trò cũ của tôi yêu tôi bằng tình yêu thơ dại của những cô bé mười hai tuổi, chập chững bước chân vào trung học, tập làm người lớn và say mê cô giáo như một thần tượng. Ngày nay, các em đã trưởng thành, đã học cao hơn tôi, hiểu biết hơn tôi, thành công trên xứ này hơn tôi, nhưng vẫn yêu tôi, với

cái tình yêu trong sáng thưở nào nhưng đồng thời còn coi tôi như bạn, như một người các em có thể thổ lộ tâm tình, như một người trong thân tộc.

Các em Trưng vương của tôi có một biệt tài trong cách gọi tôi, dù các em đã ở tuổi bà nội bà ngoại. Mỗi lần nghe học trò cất tiếng gọi “Cô” tim tôi còn rung động hơn là lần đầu tiên nghe tiếng gọi của người tình. Mỗi em có một cách, Vân Bằng không nhéo kéo dài ra “Cô...”, Minh Nguyệt láu táu “Cô hả cô”, Thu Thảo điềm đạm “Cô cô”, Quỳnh Hoan ỏn ẻn: “Cô ơi, em đây”, Trần Diệu Hằng nồng nàn với cái giọng trầm ấm du dương “Cô hả?”. Tóm lại tiếng gọi của em nào cũng dịu dàng chứa đựng đầy yêu thương và nũng nịu.

Từ khi gặp lại các em vào đầu thập niên 90, chúng tôi giữ liên lạc thường xuyên. Một số những người yêu của tôi ở California. Năm nào tôi cũng sang Cali để họp mặt với các em. Các

Cô sướng nhé. Chắc kiếp trước cô phải tu đến mười kiếp, kiếp này cô mới được học trò yêu như vậy.

em thường đưa tôi đi du ngoạn tại những nơi danh lam thắng cảnh địa phương. Giữa những lần hội ngộ, chúng tôi tận dụng phương tiện truyền thông bằng điện thoại. Khi chưa có hệ thống phone cầm tay, hàng tháng tôi trả tiền điện thoại viễn liên không tháng nào dưới một trăm đồng. Có những cú phone kéo dài cả hai ba tiếng đồng hồ, khi buông chiếc máy xuống, cánh tay mỏi rời và lỗ tai nóng bỏng. Mỗi lần trả bill, ông Xã tôi kinh ngạc vì những cú điện thoại dài hàng hai, ba, trăm phút. Ông hỏi, nói chuyện gì mà lảm thế? Tôi thành thật không biết trả lời làm sao, vì chính tôi cũng không biết là chúng tôi nói những chuyện gì? rất có thể, trước những cuộc họp mặt, chúng tôi đặt chương trình, bàn kế hoạch, sau cuộc họp mặt chúng tôi ôn lại những ngày vui

qua, và bắt đầu soạn thảo chương trình cho năm tới.

Tôi không nhớ vào thời điểm nào. Năm đó, lần đầu tiên chúng tôi họp mặt ở Bắc Cali. Lễ dĩ nhiên trong những cuộc du ngoạn không thể nào bỏ qua vùng bờ biển 17 miles và khu phố Carmel. Chúng tôi lang thang trên những đường phố của Carmel, những cửa tiệm, những con đường nhỏ đầy hoa như một công viên. Các em thi đua chiều dài tôi, người thì sợ tôi đi bộ, lên xuống mỗi chân, người sợ tôi vác đồ mỗi tay, đi vài bước lại rủ tôi ngồi xuống ghế nghỉ ngơi và nói chuyện. Trong lúc vui câu chuyện, Phương Liên, một cô bé tính tình thẳng thắn, ăn nói thật thà, thấy các bạn thi nhau chăm sóc tôi, Liên nói: “Cô sướng nhé. Chắc kiếp trước cô phải tu đến mười kiếp, kiếp này cô mới được học trò yêu như vậy. Cô còn muốn gì nữa” Liên vừa nói xong, các bạn nhao nhao phản đối sợ tôi buồn vì câu nói

thẳng thắn đó. Hậu đập vào tay Phương Liên một cái, mắng: “Con này ăn nói hay nhỉ” rồi quay qua tôi

Hậu xin lỗi cho bạn: “Cô đừng chấp cái con Mán Trắng này cô nhé, nó ăn nói bộc tuệch bộc toạc, bạ đâu nói đấy, chẳng suy nghĩ gì cả.” Tôi cười: “Nó nói đúng chứ có nói sai đâu mà lại mắng nó. Đúng là cô tu mười kiếp. Thật sự, nhiều lúc cô nghĩ, cô chẳng xứng đáng được các em đối xử như thế này” Nguyệt tiếp lời: “Cô đừng nghĩ thế, tại chúng em tự nguyện yêu cô đấy chứ, nếu chúng em không yêu cô, còn lâu chúng em mới chiều cô.”

Sau đó, thầy trò ra phố mua bánh mì rồi đi ra dọc theo bãi biển. Từ trước, tôi đã đi nhiều tiểu bang, thăm nhiều thắng cảnh và cảm thấy tủi thân cho quốc gia dân tộc mình và không khỏi đôi chút hờn ghen. Tại sao Tạo Hóa lại bất công đến thế.

Cảnh trí thiên nhiên thì có thể nói không đâu bằng bờ biển 17 miles. Bãi cát dài trắng xóa, thỉnh thoảng lại có những thân cây khô, nằm rải rác đó đây. Vì gió biển mạnh nên những thân cây chết đó có những hình dáng đẹp lạ lùng như phát xuất từ những bàn tay điêu khắc đại tài. Những cây còn sống có những hình thù thật hùng vĩ. Chỉ tiếc là tôi không biết tả cảnh, chỉ biết là bờ biển này có một vẻ đẹp hùng tráng hợp hồn. Đứng trước cảnh vật này, người ta bỗng cảm thấy mình nhỏ bé, nhận thức rõ ràng sự hiện diện của một đấng Tạo Hóa tài lực vô biên. Cảnh thiên nhiên đẹp như trong tranh vẽ, tình cảm trong sáng, chân thành ràng buộc chúng tôi làm chúng tôi cảm thấy tình người thật đáng quý, cuộc đời thật đáng sống. Chúng tôi giở bánh mì ra ăn, - chưa bao giờ tôi được ăn một ổ bánh mì ngon đến thế - nhìn trời mây, non nước, nói chuyện tào lao, xây mộng viễn vông như: nếu em trúng số, em sẽ mua căn nhà kia kia, chỉ có 36 triệu thôi, để mỗi năm, thầy trò mình ra đây nghỉ mát. Không, không mua nhà ở đây, vào trong kia nhiều nhà to hơn đẹp hơn nhiều. Thật quả thế, càng đi sâu vào trong, phong cảnh càng hữu tình, nhà cửa càng to lớn. Chúng tôi dừng chân chụp hình dưới chân gốc thông già cổ thụ hơn 300 năm, mọc trơ trọi một mình bên một mỏm đá chìa ra biển. Cây cổ thụ này là một báu vật của quốc gia nên được rào kỹ, không cho du khách lại gần. Đứng dưới chân núi nhìn lên, bài thơ của Nguyễn Công Trứ hiện ra rõ ràng trong óc và bật ra khỏi miệng. Không thể lầm lẫn được, cây thông của Nguyễn Công Trứ chính là cội thông già này đây:

Kiếp sau xin chớ làm người

Làm cây thông đứng giữa trời mà reo
Giữa trời vách đá cheo leo
Ai mà chịu rét thì trèo với thông.

Lòng chúng tôi bỗng trầm hẳn xuống, không nói chuyện ồn ào nữa, hình như ai cũng bị ám ảnh bởi cảnh tượng hùng vĩ, cô đơn của cây thông già và thông cảm với sự ưu thời mẫn thế của người xưa.

Trời bắt đầu tối, gió trở lạnh, chúng tôi lên xe về phố tìm tiệm ăn. Vào đến tiệm, chúng tôi vừa mệt vừa đói, vội vã gọi thức ăn. Trong khi chờ đợi, các cô học trò của tôi lại bàn cãi ỏm tỏi về chương trình cho ngày mai. Còn



tôi, tôi đã thấm mệt, không tham dự vào cuộc hội thảo này, mà chỉ ngồi ngắm nhìn từng nét mặt thân thương quanh tôi và cảm thấy hạnh phúc như thấm vào từng thớ thịt, từng tế bào. Bỗng nhiên, bầy ong vỡ tổ của tôi im lặng, nét mặt khẩn trương, cô nọ đưa mắt nhìn cô kia một cách lúng túng, mắt hẳn tự nhiên. Tôi đưa mắt nhìn

theo ánh mắt của các cô thì thấy từ ngoài cửa tiệm ăn, một người phụ nữ trung niên nhưng hãy còn rất đẹp, ăn mặc hơi quá hở hang - một chiếc tank top có hai quai nhỏ, và một chiếc quần thung bó sát như một làn da thứ hai, ngắn ngang bắp chân - đối với tuổi tác của bà. Dáng dấp bà thật trẻ trung, hấp dẫn, điệu đi vụng về, hai cái mông nhún nhảy theo mỗi bước. Bên cạnh bà là một cậu con trai chừng ngoài hai mươi, khôi ngô, tuấn tú. Hai người khoác tay nhau đi vào tiệm ăn. Bà ta thật đẹp, một nét đẹp từng trải, trác táng, đượm vẻ dạn dày. Nhìn gần một vài nếp nhăn chán chường đã hiện bên khóe miệng. Khi đi qua

bàn chúng tôi, các học trò tôi thì cúi đầu xuống, nhìn đi chỗ khác, còn người đàn bà thì hình như đánh mặt lại và ngẩng cao đầu hơn lên. Vì tiệm ăn đã đông khách, nên chỉ còn cái bàn nhỏ ngay cạnh bàn chúng tôi. Bà ta tỏ vẻ bắt buộc phải ngồi xuống. Tôi nhận thấy thái độ rất kỳ lạ của những cô học trò, tôi nhìn Minh Nguyệt, ngồi đối diện tôi, nhướng mắt hỏi. Em lắc đầu như muốn bảo tí nữa về nhà nói. Suốt bữa ăn hình như chẳng còn ai hứng chí nói chuyện như lúc trước nữa. Tôi tạm giải thích rằng chắc anh hùng thắm mệt và đói cho nên ai cũng mải ăn. Bữa ăn gần tàn, tôi kín đáo đứng dậy, lại quây trả tiền, vì tôi muốn đáp lễ lại các học trò tôi. Nếu tôi đòi trả tiền thế nào cũng có một cuộc cãi cọ vô ích rồi cuối cùng thế nào tôi cũng thua. Minh Nguyệt nhanh mắt, nhìn thấy âm mưu của tôi, em la toáng lên, chạy lại quây trả tiền, giữ tay tôi lại: “Cô làm cái gì kỳ vậy. Cô mà nhất định trả tiền, lần sau không cho cô đi chơi nữa” Bàn của người đàn bà kia gần ngay quây trả tiền. Nghe tiếng Minh Nguyệt, bà ta ngẩng đầu lên và nhìn chúng tôi. Ánh mắt bà ta bắt gặp cái nhìn của tôi. Tôi nhìn bà và hơi mỉm cười như xin lỗi về sự ồn ào của chúng tôi. Bà tiếp tục nhìn tôi không chớp mắt. Tôi thất bại quay về chỗ ngồi, để mặc Minh Nguyệt thanh toán bữa ăn.

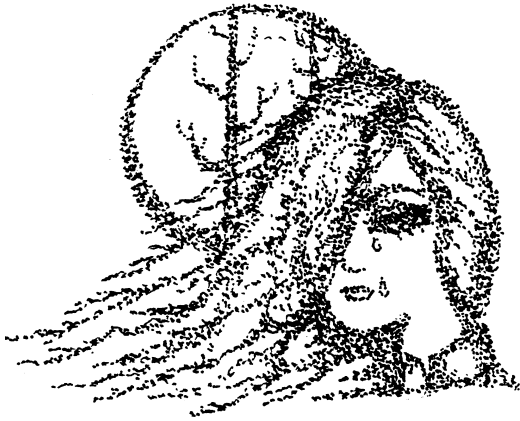
Tôi vừa ngồi xuống, thì lạ chưa, bà khách bàn bên cạnh kéo ghế sang bàn chúng tôi, và đặt ghế ở đầu bàn, ngồi xuống ngay cạnh tôi, đảo mắt nhìn các bạn gật chào toàn thể và hỏi: “Tụi mày đi đâu về thế?” Phương Liên gượng đáp: “Đưa cô đi chơi Monterey. Phương Liên quay qua tôi và hỏi người mới đến: “Mày có nhìn ra cô nào đây không?” Thì ra lại là một học trò Trưng Vương cũ. Nét mặt cô học trò tươi sáng hẳn lên, cô cười cười nói: “Tao nhận ra cô nên mới sang chào cô.” Em quay qua nhìn tôi niềm nở: “Làm sao em quên được cô. Cô là thần tượng của cả lớp hồi đó

mà. Nhưng em đỡ cô nhớ ra em đấy.” Không khí có vẻ cởi mở hẳn lên. Tôi vui vẻ nhìn em nói: “Em ơi làm sao cô có thể liên hệ một người đàn bà đẹp như em bây giờ với một cô bé mười hai, áo dài trắng quần đen của hơn ba mươi năm về trước.” Cô chua chát nói: “Em là Kiều Hạnh (tên giả) chắc cô cũng chẳng nhớ em đâu vì hồi đó em nghịch phá và lười học vô chừng.” Tôi nhìn cả đám học trò mỉm cười bao dung: “Hồi đó chả phải chỉ có một mình em thích hợp với lời thú tội này.” Em quay lại nhìn tôi một lần nữa với một cặp mắt đánh giá như thăm so sánh tôi bây giờ với tôi của hơn ba chục năm về trước. Em gật gù: “Cô vẫn chẳng khác xưa mấy tí. Hơi mập hơn một chút thôi. Cô hay đi với cô Kim Thi. Ngày xưa cô và cô Kim Thi diện ơi là diện, trẻ đẹp nhất trường. Cô hay đi guốc Đa Kao gót nhọn hoặc giày escarpins cao thiệt là cao. Cô mang ví quai dài đeo lên vai. Cô mặc áo hàng nội hóa ủi hồ cứng bóng. Cô hay nắm tay lại lấy lưng hai ngón tay cái lau mồ hôi ở hai bên mũi. Mỗi lần cô giận cô bỏ kính xuống cầm ở tay, một tay cô chống cạnh sườn rồi cô bắt đầu chửi. Cô chửi hay mà vui không thể tả được, vì thế nhiều khi tụi em thích trêu cô cho cô chửi.” Em nói xong, nắm hai tay lại, đưa hai ngón tay cái lên hai bên sống mũi làm bộ lau mồ hôi, xong em chấp hai tay lại để lên bàn, môi mím chặt, nhìn thẳng, mắt chớp chớp, nét mặt đầy vẻ nghịch ngợm. Các cô học trò của tôi phá lên cười. Tiếng cười hồn nhiên, trong sáng có màu nhiệm đánh tan khoảng cách thời gian, đập đổ hàng rào xã hội, những ngăn cách phải trái, đúng sai, những khen chê của dư luận, đưa chúng tôi về dưới mái trường thân yêu của hơn ba chục năm qua, ở đó chưa có những vướng mắc, hệ lụy, thăng trầm của cuộc đời.

Tôi chăm chú theo dõi nét mặt của Kiều Hạnh khi em kể chuyện ngày xưa. Nét mặt em mất hết vẻ lạnh lùng chán chường. Má em hồng lên, mắt

em long lanh. Em như chìm sâu vào dĩ vãng. Có vẻ như em ôn lại những kỷ niệm ngày xưa cho chính em hơn là nói chuyện với các bạn. Tuy ngoài mặt vui cười nhưng tim tôi bỗng thắt lại, lòng tôi chùng xuống. Tôi cảm thấy một nỗi buồn mênh mang dâng lên làm tôi mắc nghẹn ở cổ. Tôi chăm chú nhìn cô học trò cũ và cảm thấy trong đôi mắt sâu thẳm của em cả một vùng trời đen tối. Tôi có tưởng tượng không? Nhưng tôi cảm thấy chắc chắn như hai với hai là bốn, cuộc đời của cô học trò này không giản dị và bình thản như tất cả những cô ngồi quanh đây.

Mặc cho các bạn cười nghiêng ngả, Kiều Hạnh không cười, tỉnh bơ hỏi, đôi mắt long lanh nhìn tôi: “Em tả cô ngày xưa có đúng không?” Cô



quay qua hỏi các bạn: “Có đúng thế không tụi mày?” Minh

Nguyệt nén cười, nói: “Con này hay thật. Nó tả cô y chang, bắt chước cô chẳng sai một tí nào.” Tôi cũng cười: “Thì ra ngày xưa tụi em trên cô cho cô chửi để làm trò giải trí. Thế mà cô cứ tưởng các em sợ cô chửi lắm chứ.” Kiều Hạnh bĩu môi một cách thật ngây thơ và đáng yêu: “Còn lâu tụi em mới sợ cô. Tụi em yêu cô thôi.”

Người con trai đi cùng với Kiều Hạnh có vẻ sốt

ruột vì câu chuyện của chúng tôi. Cậu đứng lên, lại gần sau lưng Kiều Hạnh khều khều. Kiều Hạnh quay lại vui vẻ giới thiệu: “Con trai em, cháu học năm thứ ba y khoa tại San Francisco. Bây giờ em phải đưa cháu về trường. Cô giáo cũ của mẹ. Chào bà đi con.” Em nhìn con với cặp mắt đầy hãnh diện, đẩy ghế đứng lên. Kiều Hạnh nắm tay tôi bịn rịn: “Em đi nghe cô. Em rất vui gặp lại cô.” Tôi xiết nhẹ tay em lòng tràn ngập thương cảm. Hình như em nhận ra điều đó. Em rút vội tay ra, quay ngoắt đi, không nhìn lại. Tôi ngậm ngùi nhìn theo hình dáng nhún nhảy của em bên cạnh người con trai, thầm nghĩ, đáng đi vận mình xà là một trong những tướng xấu của những người phụ nữ, lặn đạn vì tình.

Sau khi hai mẹ con Kiều Hạnh đi khỏi, các cô học trò của tôi nhao nhao kể lai lịch, tiểu sử, ái tình sự nghiệp của người con gái đáng thương này. Phương Liên kết luận: “Vì thế nó trốn tránh tụi em, gặp đâu nó cũng lờ đi như không quen biết. Không hiểu tại sao hôm nay nó lại nhìn nhận chúng em chứ?” Hậu chậm rãi giải thích: “Thì tại hôm nay có cô. Nó yêu cô từ hồi đi học, vì nó nhìn cô nên nó phải nhìn chúng mình. Tao cam đoan với tụi mày ngày mai nó có gặp mình ở ngoài đường, nó lại làm lơ cho mà xem.” Tôi

Em muốn trở lại nơi ấy một giây phút, để nhắc nhở rằng một thời, em đã là thiên thần, trong trắng.

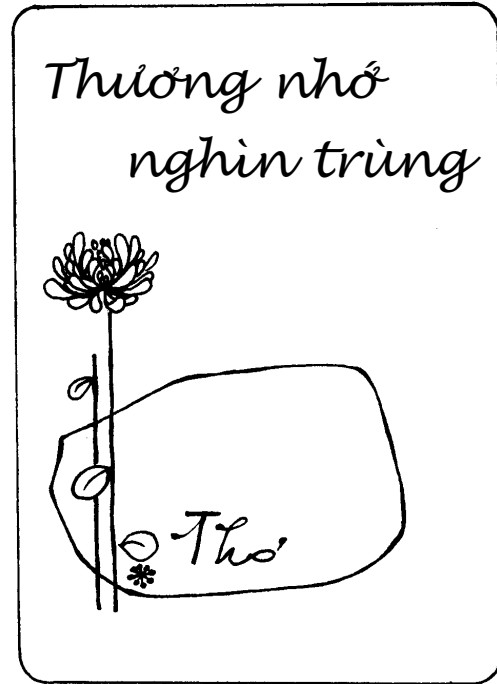
không nói gì nhưng trong bụng nghĩ thầm, Hậu nói đúng, ngày mai, ngày mốt, Kiều Hạnh sẽ trở về với cái hiện tại đầy bất hạnh của em. Em sẽ không nhìn các bạn nữa. Hôm nay, em nhìn tôi, một phần vì tình cảm em dành cho tôi từ hồi nhỏ, một phần vì tôi là hình ảnh thiên đàng đã mất của em. Hình ảnh một thuở thần tiên. Em muốn trở lại nơi ấy một giây phút, để nhắc nhở rằng một thời, em đã là thiên thần, trong trắng. Chẳng may em

đánh vỡ chén ngọc, hay là em phải trả giá cho cái sắc đẹp quá mặn mà như nàng Kiều ngày xưa? Cuộc đời đã bắn vào em những mũi tên tẩm thuốc độc, đã vùi dập em xuống bùn nhơ, đã bẻ gãy đôi cánh thiên thần của em, để em phải sa xuống tận cùng địa ngục.

Tôi quay lại, buồn buồn nói với học trò: “Em ạ, đừng nên trách nó mà hãy thương nó. Các cụ thường nói năm ngón tay còn có ngón dài ngón ngắn. Trong một gia đình đông con, thể nào cũng phải có người không may, hướng chi trong trường mình, với ngần ấy người con gái, làm sao cô nào cũng giàu sang, phú quý. Nên coi Kiều Hạnh như một người bạc phận, nó gánh chịu tất cả những điều không hay, để các em được hưởng mọi phúc lành trong cuộc đời. Ai chẳng muốn thanh cao, nhưng mà bất phong trần phải phong trần em ạ.”

Một ngày vui, kết cuộc lại không vui. Phải chăng vì tính tôi hay suy nghĩ, hay xót thương người mệnh bạc. Những người học trò thành công đang đi tôi cùng bay bổng trên vòm trời trong sáng, hạnh phúc, yên vui, trong khi lòng tôi lại mang nặng hình ảnh một thiên thần gãy cánh!

Hồng Diệp



Chìm trong nỗi nhớ ngậm ngùi
Nắng nghiêng chiều muộn khuất lui chân mây
Vườn thu nở đóa hoa gầy
Gió thu hiu hắt ngợp đầy vấn vương
Mây trời trôi dạt muôn phương
Ánh trăng bàng bạc hơi sương mịt mù
Mộng ngày xanh đã phù du
Mà sao mình vẫn từng thu lạnh lùng
Nỗi nhớ thương vẫn nghìn trùng
Trời cao biển rộng mịt mù cánh chim

Quyên Anh